

ORĘDOWNICA (1) *sb f*

N sg orędownica.

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVII w.

Ta, która oręduje, wstawia się za kimś, prosi za kimś:

Wyrażenie: peryfr. »orędownica zbawienia naszego« = Matka Boska: Takowymi flowy orędownitza zbawieniá nallé⁸⁰ tzałá notz pratzuiątz bogu fie modlila o fynączka fwégo. OpecŻyw 33.

Synonimy cf ORĘDOWNICZKA.

Cf ORĘDOWNICZKA

BK